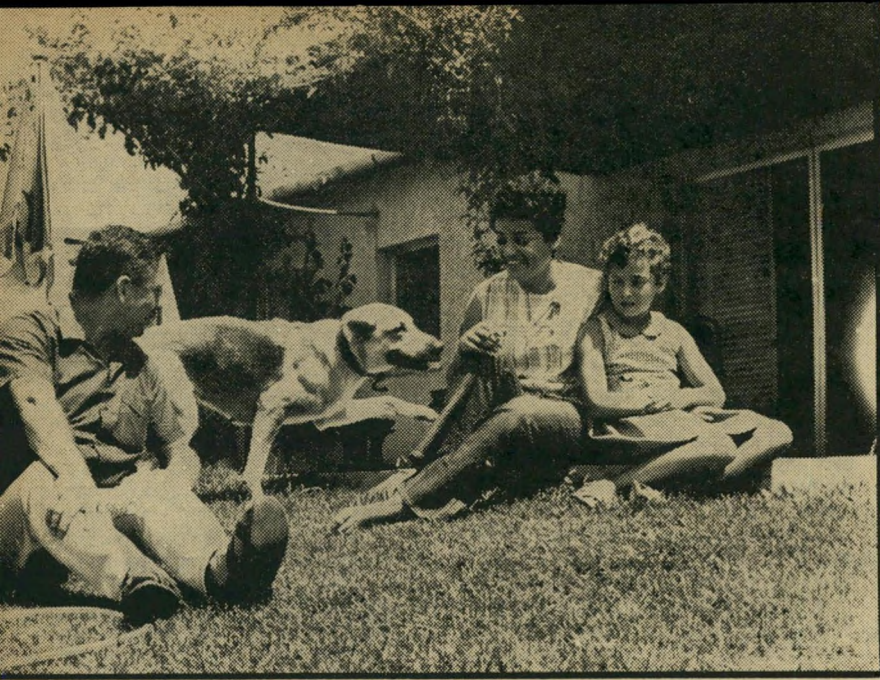

בתכנית: ארבעה!

השם: שמואל עינב.
הגיל: 47.
המקצוע: איש-עסקים.
ארץ המוצא: ליטא.
מצב משפחתי: נשוי + 2.
מקום מגורים: סביון.
 "אני רוצה בית מלא ילדים. הדבר הכי עגום זה זוג הגר בבית גדול, בלי ילדים. זוהי דממה של בית-קברות."

פקיד צבר:

רק אחד!

השם: יוסף בן-טל.
הגיל: 33.
המקצוע: פקיד.
ארץ המוצא: ליד הארץ.
מצב משפחתי: נשוי + 1.
מקום מגורים: המתגן.
 הוא פקיד בקרנל, ובתו היחידה שמה מאי רה. מתגורר בדרת חרה, בבית-דירות ענק.

מוליק עינב הוא איש ידוע. הוא שותף עם אחיו בכריכת תל-אביב, והוא ניהל במשך שנים את בית-החרושת לשימורי-בשר אינן קודה בחבש. שתי בנותיו (שבע וחצי ושמונה וחצי) נולדו שם. עכשיו הוא מייבא בשר מדרום-אמריקה.

אשתו מפורסמת אף היא, בזכות עצמה. זוהי הזמרת מתי עינב. גם היא רוצה יותר ילדים. היא צברית ממוצא יוגני, גדלה בבית בו היו שלושה ילדים.
 "קודם כל אני רוצה בן, כי אני ספרדיה. ובכלל — אני בעד זוגות של ילדים. אני גם חושבת שזה הרבה יותר קל כשה נעשה בשונוג. כך שאני לא אספק בעוד ילד, אלא שלפי התוכנית יהיו לנו ארבעה ילדים."

בבית עינב חיה העוורת החבשית. שי גילה את הילדות ובה עמם ארצה. בתנאים אלה, קל יותר לחשוב על עוד ילדים. הי בעיה הכספית אינה קיימת, למעשה. לשמואל בת מנשואין קורמים, הלומדת באוניברסיטה.
 "הבת עולה לי כ-500 לירות לחודש. זה מחיר הגובל בסקנדל. היא נערה מוכשרת במיוחד. יש לי מזל שיש לי אמצעים. אחרת

משפחת עינב

היתה הופכת למזכרונת, כמו כולן. השאיפה למשפחה גדולה יחסית (פי שניים מן הממוצע שנקבע עלייך פרופסור בקי) היא אופיינית לרוב המשפחות המתגוררות בסביון. ברור גם מדוע: תנאי-ידור נוחים, עזרה קבועה לאשה בניהול משק-הבית, האצל הספרדים יש פיתגם מפורסם ה" אומר, שמי שאין לו אחים או אחיות כ" אילו אין לו ילדים ואין לו רגליים. ככה אנחנו רגילים משנים רבות. גם במשפחות שלנו היו ילדים רבים. לי יש רק ארבעה ילדים, אבל אם היתה לי אפשרות הייתי מביא תריסר, למה לא? אבל המצב שלי, למרות שאני עובד כבר 26 שנים במשכיר, הוא כזה שאני לא יכול לחשוב אפילו על ילד אחד נוסף.
 "בעבודה שלי אני מרוויח 630 לירות ב" חודש ברוטו. מזה אני צריך לשלם בעד הלימודים של הילדים וכל המיסים, שאוכ" לים ממש את הבן-אדם."
 חורו-חצי בקומה רביעית של שיכון פ" שוט ודל, מלא ברהיטים פשוטים. מכשיר הבידור הוא הרדיו. לקולנוע אין הולכים. "אני יכול לטפור על האצבעות שלי כמה פעמים הייתי בקולנוע מאז שבאתי ארצה. קולנוע, עיתונים מצויירים או בתיקפה הם

פועל ותיק:

מי יקיים חריסר?

לוקסוס שאיני יכול להרשות לעצמי. הי לוקסוס היחיד שאנחנו מרשים לעצמנו זה לנסוע לפעמים לקרובים, שיש להם משק מחוץ לעיר, למשך השבת. לפני שנה, ל" משל, חליתי כתוצאה מהסבל שסבלתי בזמן המלחמה, כשהייתי פרטיון. תקופה די ארוך כה לא עבדתי בכלל, ועוד נוסף לכאבים היתה לי הדאגה לפרנסה של הילדים. לפני שבאתי לשיכון הזה גרתי בבית ערבי ישן והיתה לי חצר, בחצר הזאת הייתי מתקן לילדים אפילו את הנעלים שלהם כדי לחסוך בהוצאות כמה שאפשר. סידרתי להם בחצר גם כל מיני מיתקנים למשחקים, כדי שלא נצטרך לבזבז בסיולים ללונה פרק או משהו כזה.

"חבל שלא יכולתי להקים משפחה גדולה, הייתי מגדל אותם למופת אילו רק היתה לי עזרה הדרושה מהממשלה, או שהיתה לי עבודה שהייתי מרוויח ככה שלא הייתי צריך עזרה בכלל. אפילו הלימודים בבית-ספר ששייך לחוג לימוד חינוך עולים הרבה כסף. מובן שקשה להסתדר, ולכן אנחנו חושבים טוב על כל ילד. בצפון תל-אביב יש לאנשים רק ילד אחד או שניים, והם מרוויחים הרבה יותר מאשר אנחנו. אז למה הממשלה, אם היא רוצה הרבה ילדים, לא פונה אליהם?"

השם: ירמיהו בן-ציון.
הגיל: 46.
המקצוע: פועל פשוט.
ארץ המוצא: יחן.
מצב משפחתי: נשוי + 4.
מקום מגורים: קרית שלום.

"אצל הספרדים יש פיתגם מפורסם ה" אומר, שמי שאין לו אחים או אחיות כ" אילו אין לו ילדים ואין לו רגליים. ככה אנחנו רגילים משנים רבות. גם במשפחות שלנו היו ילדים רבים. לי יש רק ארבעה ילדים, אבל אם היתה לי אפשרות הייתי מביא תריסר, למה לא? אבל המצב שלי, למרות שאני עובד כבר 26 שנים במשכיר, הוא כזה שאני לא יכול לחשוב אפילו על ילד אחד נוסף.
 "בעבודה שלי אני מרוויח 630 לירות ב" חודש ברוטו. מזה אני צריך לשלם בעד הלימודים של הילדים וכל המיסים, שאוכ" לים ממש את הבן-אדם."
 חורו-חצי בקומה רביעית של שיכון פ" שוט ודל, מלא ברהיטים פשוטים. מכשיר הבידור הוא הרדיו. לקולנוע אין הולכים. "אני יכול לטפור על האצבעות שלי כמה פעמים הייתי בקולנוע מאז שבאתי ארצה. קולנוע, עיתונים מצויירים או בתיקפה הם

משפחת בן-טל

השלוות מסוכנות לפיקוח כלשהו, או הג" ברת הילודה עלייך השלטון. גם כך התערי" בות המדינה בחיי הפרט היא למעלה מסעמי. הסברה מינית בבתי-ספר היא לדעתי חשובה לאין ערוך, ולא פחות מתודעה יהודית."

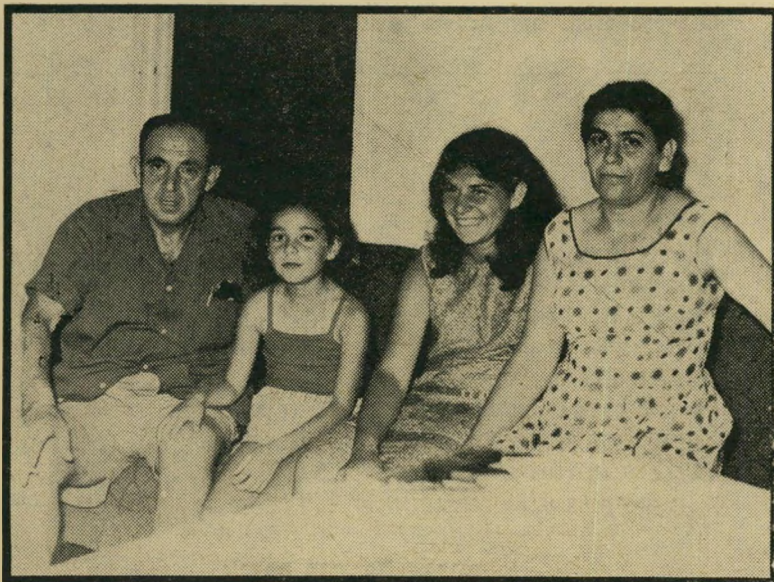
מאירה בת השש משחקת בובה במרפסת שהפכה לחדר. מן הרדיו בוקעת מוסיקה קלסית, שתי חברות מצטרפות והשלישיה מצטופפת ליד ספרי-ילדים.
 "אינני חושב שיהיה לנו איפעם יתרון מספרי על מדינות-ערב. במידה שיש לנו עליונות (זמנית) זה מבחינת האיכות. לכן אי-אפשר לעשות מזה בעיה ביולוגית גרידא. העמים המזרחיים נטו תמיד ליותר ילדים בגלל הדת, המסורת הארוכה והמזג המזרחי. הדת בתור שכזו היא אנטי-נשית ולכן אני מינית, לכן היא רואה במין רק הבאת ילדים, ולא סיפוק מיני. אני מסרב לראות בכל מגע מיני ילד פוטנציאלי.
 "חברה מודרנית חייבת להשתחרר מתפי" סות ישנות אלה. לא מקרה הוא שבישראל השניה, שם קיימות תפיסות אלה, ישנם ילדים רבים בכל משפחה. כי אצלם כל ננין פיקוח או תכנון ילודה הוא כפירה נוראית... אך כמובן שלא מן הנמנע הוא, שמשפחתי היתה רחבה יותר, לו היתה לי אפשרות לכלכל אותה בהתאם."

את רוב החדר תופס ארון-ספרים עמוס. הספה הכפולה והשולחן ממלאים את שאר חללו של החדר.

"הבעיות העיקריות הן כלכליות ודור. אנשים מודרניים הרוצים לתת לבניהם חינוך נאות, תיכון או מקצועי לפחות, או נחיות אחרות שלא ניתנו בעבר, חושבים היום פעמיים על כל ילד העומד להתווסף למש" פחה. במשפחת אבי היו שלושה ילדים ובי משפחה אשתי גליה רק שניים, אבל זה בגלל סיבות שאין לאיש הקטן שליטה עליהן, כמו מלחמה. חוץ מזה לא היה מקובל אף פעם שבמשפחות אירופיות יהיו ילדים רבים. אני גר בדרת חדר שהפכה לחדר וחצי על" ידי ניצול מקסימלי של שטח החדר. אין מקום לילד נוסף בתנאים הנוכחיים, כי מצבי הכלכלי איננו מאפשר לי להביא ילד נוסף."

המרפסת היחידה של הדירה נסגרה כדי שלילדה יהיה חדרון, אך למרות התיכנון המדוקדק של הדירה ולמרות היותה מאוכ" לסת עלייך שלוש נפשות בלבד, נראית היא צרופה למדי.

"אני מסכים לפיקוח על ילודה, אבל אך ורק עלייך הסברה מינית מקיפה. כי מבחינה דמוגרפית אנו מדינה מפגרת. גלי העליות מארצות נחשלות גרמו למצב של אי-רציון נליציה במה שקטור לילודה. עם זאת ישנן

משפחות בן-ציון